

Posudek rigorózní práce Mgr. Evy Pánkové na téma „Faktický koncern.“

A. Obecné hodnocení

Rigorózní práce Mgr. E. Pánkové, která má 170 stran, je rozdělená do tří částí. Autorka se v nich především zabývá obecně vznikem podnikatelských seskupení, následně pak rozebírá koncern jako jednu z forem podnikatelských seskupení přičemž se – v souladu se zadáním – zaměřuje především na koncern faktický. Práce je zakončena úvahami de lege ferenda.

Téma považuji za velmi vhodně zvolené, problematika faktického koncernu v českém právu sice již byla zpracována jak monograficky, tak i v některých časopiseckých článcích, stále však zůstává dost prostoru pro rozvíjení tématu a nové závěry. K dispozici je i judikatura vyšších soudů. Existující literatura přitom autorce umožnila porovnávat názory jiných autorů, polemizovat s nimi a činit ve vztahu k nim závěry vlastní. Autorka prokázala dobrou znalost literatury a až na výjimky i judikatury týkající se zkoumané problematiky.

Jako cíl práce si autorka vytkla v rámci rozboru platné právní úpravy v České republice poukázat na některé její nedostatky, neboť dospěla k závěru, že dosavadní právní úprava faktického koncernu často neplní svoji ochrannou funkci, především ve vztahu k menšinovým společníkům a věřitelům členů koncernu. Dále pak se rozhodla zabývat se některými prvky právní úpravy aplikovatelnými na faktický koncern i v dalších vybraných státech a samostatně popsat vybrané primární a sekundární právo Evropské unie. Deklarovaného cíle podle mého soudu dosáhla pouze částečně.

Poté, co obecně pojednala o podnikatelských seskupeních, se autorka věnuje vlastnímu rozboru právní úpravy faktického koncernu pouze na cca čtyřiceti stranách. Následně se pak zabývá jednotlivými ustanoveními obchodního zákoníku a dalších právních předpisů, které se na faktický koncern vztahují, přičemž se převážně omezuje na sdělení jejich obsahu a jen v některých případech se pokouší i o jejich rozbor. Obdobně postupuje v rámci úpravy komunitární. Za přínosné je možno považovat exkursy do úpravy německé, britské a ruské.

Lze říci, že autorka v práci prokázala dobrou znalost českého pozitivního práva ve zkoumané oblasti a přehled o vybraných zahraničních úpravách, stěžejí však lze hovořit o jejich důkladné analýze.

Určité nedostatky vykazuje i práce s poznámkovým aparátem, který autorka používá poněkud netradičním způsobem a někdy i nejednotně (viz např. poznámku 3 „Viz např.

Pelikánová, I. – et al: ...“ a poznámku 16 „Srov. Černá, S.:“, zejména pak neuvádí nakladatele a rok vydání. A konečně lze autorce vytknout i některé nepříliš zdařilé formulace. Tak např. na s. 39 formuluje: „V souladu s odbornou literaturou lze obchodní vedení charakterizovat jako....“

B. Jednotlivé dílčí připomínky:

K práci mám zejména následující připomínky.

- Na s. 19 tvrdí autorka o společníkovi s 35% podílem na základním kapitálu, že jde o většinového společníka.
- Na s. 42 autorka tvrdí, že ve vztahu k uplatňování vlivu ovládající osoby ve smyslu § 66c obchodního zákoníku je důležitým znakem úmyslnost jednání statutárního orgánu s cílem přivodit škodu ovládané společnosti nebo jejím společníkům.
- Na s. 45 autorka vyjadřuje názor, že odpovědnost za zprávu o vztazích by měly mít ty osoby, které jsou statutárním orgánem ovládané osoby v době, kdy má být zpráva zpracována – to ale není názor, nýbrž platná úprava.
- Na s. 59 autorka pléduje pro to, aby, jsou-li pro to závažné důvody, měl právo požadovat jmenování znalce každý společník, bez toho, že by musely být splněny podmínky § 66a odst. 13 obchodního zákoníku. Neuvědomuje si zřejmě, jaké by to mělo v praxi důsledky.
- Na s. 62 a 63 autorka navrhuje, aby uložení povinnosti společnosti poskytnout znalci pro přezkoumání zprávy o vztazích potřebné podklady nebylo „automaticky“ součástí rozhodnutí soudu o jmenování znalce, ale aby pokud společnost znalci neposkytne potřebnou součinnost, „byla proti znalci podána žaloba na plnění a teprve v případě, že by společnost nesplnila, co uloží vykonatelné rozhodnutí v této věci, bylo postupováno dle § 351 občanského soudního řádu.“ To ale znamená dvě řízení místo jednoho.

C. Závěr

Přes uvedené výhrady považuji předloženou práci za ještě způsobilou obhajoby.

V Brně dne 25. listopadu 2010

Doc. JUDr. Ivana Štenglová